

Jak jsem se zbavila zlozvyku

Dnes je den D. Moje malá sestřička Bára dnes slaví své osmé narozeniny. Zahrada je už připravená a na stolech jsou mísy se všemi možnými dobrotami. Na stromech jsou uvázány barevné balonky a mezi větvemi visí různé girlandy.

Ani ne za hodinu jsou tady babička s dědou a s nimi dorazí i dvě tety a sestřenka Tereza v mém věku, tedy třináctiletá. Oslava se pomalu rozjíždí a postupně přichází všichni pozvaní.

Teď už je oslava v plném proudu. S Terkou jsme si našli stinné místo pod jednou jabloní. Sedíme na dece, chroupáme sušenky a probíráme důležité věci. Takhle to je až do chvíle než za mnou přiběhne Barča a povídá, „Klári, potřebuju jednu z tvých svíček, máš jich hodně. Dáš mi jednu prosím?“ a udělá na mě psí oči. Pravda, svíček mám hodně, hlavně těch co krásně voní, ale na co jí vůbec chce...malé děti jako ona si nemají hrát s ohněm. Vysvětlí mi, že je to na minidortík od kamarádky a že si ho vezmou na horu do stromového domku. Terce řeknu, ať na mě počká, že se hned vrátím. Doběhnu do pokoje a vezmu růžovou svíčku s oranžovými vzory. Dole jim svíčku zapálím a odnesu nahoru. V domku je už asi pět malých holčiček, které se mazlí s Punťou ...naším štěnětem. Jeho máma Ťapka je dole hned vedle domku a odpočívá na sluníčku. Dortík položím na stoličku u okna nechám je o samotě. Terka už na mě čeká se spoustou historek z její školy.

Pomalou začíná foukat. Fučí čím dál víc, až se začínají převracet prázdné židle. Holky nechali v domku hořet svíčku, aby se to tam provonělo jahodovou vůní. Ta je podle nich příjemná pro Puntů, který mezitím usnul ve svém teplém pelíšku. Nechali ho tam spát a mezitím si šly hrát ven na slepou bábu. Rodiče rozhodli, že se oslava přesune dovnitř. V tom rozruchu se na svíčku zapomenulo.

Oslava pokračovala dál. Nikdo ale netušil, co se dělo venku...Vítr fouká i do oken stromového domku. Svíčka má silný plamen, a proto když zafoukalo tak, že dort spadl, hořela dál. Pomalu, ale jistě klouže z dortu a padá na zem. Plamen se dotýká dřevěné podlahy a ta začíná hořet. V domku je velice horko, to probudí Puntů a ten začne úpěnlivě kňučet. Ťapka to slyší a zvedá hlavu, aby to ověřila. Když si uvědomí, že je to její štěně, okamžitě se vydává ho zachránit. Prostor u dveří už je celý v plamenech, ale ona pro své štěně udělá všechno. Skáče skrz plameny, bere kňučící štěně do tlamy a utíká rychle pryč. Bohužel na ní po cestě zpět spadne hořící trám a zraní jí tlapku. Tentokrát zakňučí zase ona, ale kulhajíc se dobelhá ke dveřím. Je venku, už v bezpečí i se svým štěnětem. Teď hoří úplně celý strom. Ťapka běží co nejrychleji ke dveřím.

Z rozhovoru s babičkou o tom, že bych se měla ostříhat, mě vytrhne škrábání na dveře. Předpokládám, že naši pejsci mají asi hlad. Když otevřu, čeká mě ale úplně jiný pohled. Následující sled událostí si přesně nepamatuji, ale zřejmě jsem hned začala zběsile pobíhat po domě a křičela: „Hoří, hoří, volejte hasiče!!!“Potom, co se ostatní

podívali z okna, věděli jistě, co myslím. Rodiče zavolali hasiče. Teta je veterinářka a ujala se zraněné Ťapky. Ostatní se vyhrnuli ven a zírali. Já mezi nimi byla taky. Tu se ozvalo houkání a zanedlouho před námi stáli hasiči a hasili oheň pomocí dlouhých hadic. Požár se jim podařilo uhasit poměrně za krátkou dobu. Pak si k sobě zavolali mamku s tatškou a vyplňovali nějaké papíry. Strom byl celý černý a sousedi nám ho pomohli odklidit. Už nikdy jsme neměli tak skvělý stromový domek. I já si v něm prožila dětství a mám na něj tolik vzpomínek...

Někdy si neuvědomíte, jak moc je pro vás něco důležité, dokud to neztratíte. Třeba i jen ten domek na stromě. Tak jsem se zbavila svého zlozvyku - zapalování voňavých svíček.